

les blanques esteses, recullidores de la perfumada brisa, que'n busca d'una bona pesca suaument les empeny mar endins, mar endins.

Saltant de roca en roca dirigeixo mos pasos envers la farola que gegantina, s'alsa en lo més escarpat del rocam.

Sembla un tità que majestuós i altívol desafia amb sa mirada l' ampla mar, que com monstre impotent rugeix a sos peus.

¡No l'arredra l'enfuriment ni els bramuls d'aquelles aigües turbulentes en dia de tempestat!

Amb sa festa il·luminada guia al pobre mariner perdut, per portarlo al port de salvació arrancant-lo de una mort segura.

Els ocells deixan sentir sos trins melodiosos...

ERNEST GURRI DELHOM.

El gat del gegant

RONDALLA POPULAR CATALANA

Vet aquí que una vegada era una mare que tenia dugues filles i cada dia les feia anar a buscar llenya a un bosc.

Un dia els surt el gegant, i els diu:

— Mireu, noies, si voleu venir amb mi, estareu molt bé, no hauréu de treballar, us portaré a una casa molt bonica, i la única feina que tindreu: el fer sopes al gat.

Però la petita no hi volgué anar, més sí la gran.

Ja feia dos dies que caminaven i encara no havien arribat a la casa del gegant; el tercer dia entrèn en un bosc molt trist i allí hi havia un palau molt gran; i el gegant diu:

— Aquí es a casa.

Entren a dintre, i no es veia ningú enlloc, no més que un gat molt gros; i el gegant diu a n'el gat:

— Aquesta noia et farà les sopes.

Deixa la noia allí i se'n va.

Aquesta noia, vinga fer sopes pel gat; però un dia per desgràcia se'n descuida. Arriba el gegant, i el gat li explica que un dia no li havia dat sopes la noia, i el gegant la va renyar, dient-li que si s'en descuidava una altra vegada, no la perdonaria.